

אור לארבעה עשר

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רע"י

בביטול דמאדאורייתא
 בעלמא סב. ליה. דמכור
 משכנתא ולק חתימא
 והשנאה דלג היא השנאה
 (לעיל ד.) אחד טמא.
 שט שט כריתוס מפסיק
 כל רחנא ואין ידוע אחיו
 טעמא אלב ק' ממוחוס
 נאחמ מהס (בכחות כד.)
 שדורין. דכל דח
 אחי לקמן חליין דהו
 לימיר נטעור הלך, דהו
 ליה ספק טעמא חרשות
 הריס וספיקו טעור (סס.)
 בבב אחת. נאז לטול
 צנת אחת. מנאין. דהיי
 נימא להו טעורס אחת,
 דח מייניח ודאי צנטאם
 (סס.) בימורא חשבוש.

יו רצות חסד לטוֹמֵה
 וסִפְקִיה עֲמָה, שֶׁחַד אֵין
 מַחֲלֵין בִּי עַל אֵלֶּם שֶׁ
 לִקְלֹץ הָרֵעֵם (רש"י)
 הַחֲבִירָה בְּמִדּוּק
 הָדֹל, נִכְסֵמָּה בְּקִטְמָה
 (סוֹס) הַכְּבוֹדִים מִטִּטְאֵין.
 סוֹף מֵה יו שֶׁ
 חֲדָה אֵין ב' צ', שְׁמוֹת,
 סִפְקָה יֵה שֶׁחַד אֵין
 הִקְבֵּר וְהִסְאֵלָה, שְׁמָה לֹא
 אֵין, וְסִפְקִין וְסִפְקִין
 סִפְקָה בִּיחַר. טוֹרֵה, יֵה
 דַּמְסִפְקֵה לִיֵּה אֵין נִכְסֵמָּה
 בְּחֹמֶה שְׁדֵּה, וְחֵם חֲמָלָה
 יוֹרֵם נִכְסֵמָּה סִפְקָה אֵין
 עַל מִקוֹם טוֹמֵהֶם אֵין לֹא,
 וְסִפְקֵה סִפְקָה אֵין וְסוֹדֵה,
 אֵין אֵלֶּם לִפְנֵם חֲדָה וְסוֹדֵה
 מִנֵּם, דַּמְסִפְקֵה לִיֵּה נִכְסֵמָּה
 בְּחֹמֶה שְׁדֵּה אֵלֶּם סִפְקָה
 לוֹ אֵין נִכְסֵמָּה סִפְקָה אֵין
 לֹא, חֲדָה סִפְקֵה יֵה
 וְטוֹמֵה (סוֹס), לְעוֹרֵה אֵין
 וְהוֹרֵרָה אֵין אֵין אֵין

שְׂמִימָהוּ. וְהָיָה כִּי תִשָּׁאֵל
 קִרְבָּנְךָ שֶׁנֶּחֱדָה שָׂדֶה אוֹ
 עַל מִי שֶׁנִּשְׁכַּח לֵךְ הַשָּׂדֶה,
 וְנִשְׁמַחְמוּהוּ (בְּכֹרֶת) עַד שֶׁמִּשְׁבַּע
 לִפְסֵל. וְהָיָה נִשְׁכָּח קִרְבָּנְךָ
 וְנִשְׁכַּח לֵךְ נִשְׁכַּח שָׂדֶה
 קִרְבָּנְךָ. הוּלָּה. (שם) אוֹ
 קִרְבָּנְךָ. הוּלָּה. שִׁמְעָה
 קִרְבָּנְךָ קֶשֶׁה עֲלֵה הִיא
 עֲבֹדָה. (שם) הִינֵה מְנַה.
 מִמֶּשֶׁה מִשְׁשֵׁר שֶׁנֶּחֱדָה
 חוֹרֵקִין מִבְּנֵי (בְּנֵי) אֶת
 שְׁנֵי מַעֲרֹבִיךְ אֶת הַיָּד.
 חֲסִיד חוֹרֵקִין וְאֵלֶּי
 חֲסִידוֹ וְעוֹטֵל הִיפֶה שֶׁנֶּחֱדָה
 וְאִמְרוּ אִם זוֹ הִיא אֵל
 חֲסִידוֹ וְאִם הִיא אֵל חוֹרֵקִין
 אֵת חֲסִידָהּ כִּתְרָתָהּ מִחֲלֹת
 עֵלֶיךָ. הִבֵּל חוֹרֵקִין.
 אֲחִילֵּל אֶת מִלֵּךְ מִי שֶׁהִיא.
 חֲסִידוֹ לִקְרָן וְיִמְרֵה נֶחֱדָה
 אֶת הַרְשָׁוֹן וְהִמְנוּ מִלֵּךְ אֶת
 חֲסִידוֹ וְהָיָה שׁוֹךְ אֶת
 שְׂמֵחַ שֶׁאֵין לֵךְ מִמֶּה
 מִשְׁכָּח מִלֵּךְ וְיִמְרֵה נֶחֱדָה
 כִּימֵה (שם) וְנִמְנָה מוֹרֵטֵל.
 וְשֶׁאֵין קִרְבָּנְךָ מִשְׁשֵׁר
 חוֹרֵקִין. הוּלָּה. (שם)

בפרומה דרבנן. בזמן הזה: ולא ידעינן אי להאי על ואי להאי על
אי מנרבינן דדיקה לתרוייהו אי לא: היינו שני שבילין. מהא דתנן
גבי שני שבילין מנינו למיפשת: אחד טמא. קבר מוטל בו לרחבו וממלא
את כולו ואין עובר בו שלא יאהיל: והלך ועשה טהרות. נגע

בטהרות אח"כ: וסלק בשני. וידעין
הן שבשציל שהקד זה לא הקד זה
דהשגא ודאי אחד מהן טמא: אם
נשאלו. לא ח' לחכם ספקו צפני
עלמא טהור ואין צ"ד יכול לטמא
כדקיימא לן) כספק טומאה צרה)
ספקו טהור ואם בזה צבא אחת
הואיל ובהוראה אחת יש לנו לומר
טמאין או טהורין אי אפשר לנו לומר
להם טהורים אתם שהרי האחד ודאי
טמא: רבי יוסי אומר אין קד ובין קד
טמאין וטהורין. וזה ארבע ודבריו

הכל עתה. ועתה ידוע לנו כי כל אדם חסיד
הוא חסיד אלהים. וזהו שכתבנו
בפנינו כי הנה המעשה שלי ושל
חבירי אבל איני נשאל אלא על עצמי
מה תהא עלי: עליו ועל חבירו.
מה תהא על שנינו ר' יוסי מדמי להו
בבב אחת ואע"פ שאין שניהן לפניך
צרף אחת הוראה אחת לשניהן או
אמא אחת או טהורין אחת והרי
אין אחת יכול לומר טהורין אחת:
ר' יהודה מדמי להו לזה אחר זה.
הואיל ואין כאן שואל אלא אחד
משיבין לו טהור אחת שהרי ספק
ביאה הוא ומעממו יבין שאף חבירו
כמוהו אבל כששניהן שואלין בתוך
כדי דיבור צריך אחת להשיב לשניהן
אחד. וגבי בתים גמי אם כלו שאלו
כזה עליו וזה בפני עצמו אמרינן ליה
לכל חד אי אחת צריך לבדוק דכיון
דבדיקת חמץ דרבנן תלינן לקולא
ואמרינן ספקו מותר ואי בבב אחת
בא שניהן צריכין בדיקה: ספק על
ספק לא על. ראה עכבר שנטל חמץ
בחצר והיית דבוק ואין יודע אם
נכנס או לא נכנס: כקיי. הרבה
שדות הסמוכים יחד צריכין בקעה:
גימזם הגמשים. הויא בקעה רשות
היחיד לטומאה מפני שכבר נמח
הרוע ואין רשות לכל אדם לנכנס
לה וק"ל) ספק טומאה בדרשות היחיד
ספקו טמא: בשרה פלוגים. כלומר
באחת השדות יורדינן אלו באלו היא
וכל שדה ושדה מסוימת במצריה:

במקום הלו. בצקעה זו: **והכמים**
מטמאין. דהויא ליה ספק טומאה
ברה"י ור"א לא חשיב לה ספק טומ'
אינו יודע אם האהיל אם לא אבל השת'
בתים אפילו רבנן מודו דכיון דצדיק
על העבר כנכס לבית לפנינו **וב**
אשכח: כל דבר **בצחוקים טומאה.** וב
עם שני גלין טהורין צדקו אחד מהן ו
טמאים שנים ומאכלן טהורין הן טהורין
טהורים כולן טמאים שהיה ר"מ אומר
לעולם הוא בטומאתו עד שיועד לך
אומרים צדק צקעה וחופר עד ש
אלה וזה ממקומה לעולם ואם לא מא'
צדקה צדיקת חמץ דרבנן: **על** וצד'
אכל לאו: **אבד זה קצר.** איין ידוע
של מעשר שני: **מעורבין.** ומציא
ומעלה הסלעים לירושלים: **הכל חו**
ואריך לצדק כל הבית שמא גררוס
זהו א' מן הראשונים הכא נמי א"ל

ה' א"כ נכנס לשנה אצל
היה ליה ספק ספיקא. וגבי
חמץ דרבנן תליין לקולא:
בעל הצית אחריז ולא
ת נדה גל טמא שמעבר
אלא טהור הוא טהור ושנים
השלישי טמא שלשתן ומאן
כל דבר בצחוק וטומאה
ומאן היכן היא וטומאה
: פלע או לקרעה צחולה
מוליין ואומרים בא עורב ו
ואשעת. נכנס העכבר צפני
יכן מקומו: **נמא** זה ק
עיס בשוה מנה ואומר כי
שהמנה נטל ואלו הוצא
לדלות והעשר הנמצאות אי
דיוק ולחזר אלל על הפרוס

פרק ראשון פסחים

ה'כ"ד באחד מהן ועשה מהרות. הא דנקט טהרות ולא קאמר
אדם טהור משום דלגבייז אע"ג דמוקמינן לה בחזקת
טהורים מנזרינן להו טבילה והוא"ל שלא יגעו שניהם בטהרה ולא
הטהרה טמאה ודאית והאכל בניהם"א שלא יגעו שניהם בזהו ויבטלם
למקדש חייב"ב: **בבא** אחת ד"ה

דאורייתא מי אמרינן
דאורייתא דרבנן היא
למא סגי ליה "צבור
' בתים בדוקין ואתא
אי להאי על אי להאי
דתנן שני שבילין א'
באחד מהן ועשה
בשני ועשה מהרות

טמאים. נראה דהיינו מדרבנן
דמלאוריית' אפי' צבת אחת טהורים^א:
ספק על ספק לא על היינו בקע'.
מימה לניי מה שיך לדמוי
לצקעה^ב דהכא אפי' ליכא חלל ספק
אחד אוקומא אחזקת דבוק כדאמרין
לעיל^ג ולעיל דימא אדמו לספק טומאה
צרעות הרבים והכא מדמי לספק
טומאה צרעות היחיד^ד:

ספק ביאה מחור. פ"י דבספק
ספיקא פליגי וכן פ"ט
במסכת פ"ט פרק במדא (ד' ע.)
אכל רש"י פירש סס בע"א ונראה
לר"י דטעמא דרבי אליעזר דמטרא
בספק ספיקא משום דלא גמרינן
מסוטה לטמא ברשות היחיד אלא
ספיקא אחת ככוסה^ט אכל תרי ספיקי
לא ורבען כיון דמן הדין אפי'
בספיקא אחת היה לטהר דלוקמא
אחזת טהרה ופס"ה טמא הוא
הדין אפילו במרי ספיקי^ט ס:

על וּבְדָק וְלֹא אִשְׁכַּח פְּלוּגָתָא דְר' מַאֲדָר וּרְבִנְנָן. תִּימָה אִפִּי לְר' מַאֲדָר לַעֲוֹלָם הָיָה בְּחֻקֹּת טוּמְאָה וְכו' וּנְפַקָא מִינֵיהּ לְטַהֲרוֹת שְׁנַעְשׂוּ עַל גְּבִיזוֹ הֵכָּא גְבִי צְדִיקָה כִּיּוֹן שַׁדְּקָא וְלֹא מִלָּא מֵה יֵשַׁעֵה אִם יִרְכִּיכּוּהוּ בְּצִדּוֹק פַּעַם סְגִיָּה נְמִי לֹא יִמְנָל^א וְרַשִׁי פִּירַשׁ דְּלִפִּי לְר' מַאֲדָר אֲמַר לִימִי עֲבַדְנָא אֲכִלְיָה דְּצְדִיקָתָא חֲמֵץ אִינוּ אֲלֵא מְדַרְבְּנָן וְקִשָּׁה דֵּהָא צְהַדִּיא אֲמַר פְּלוּגָתָא דְר' מַאֲדָר וּרְבִנְנָן^ב וְיִי לְדִמְיִירִי צִשְׁלָא צִטְלָא וְקִאֲמַר דְּלִר' מַאֲדָר לֹא סְגִי צְדִיקָה כִּיּוֹן דֵּלָא אִשְׁכַּח וְהוּ עֲסַפֵּק לֹא דֵּלָא יִמְנָל וְרִיךְ לְצִטְלוֹ^ג וְסָגִי אִפִּילוּ לְרַצִּי מַאֲדָר דֵּלָא אִיירִי אֲלֵא צִסְפֵּק טוּמְאָה דְּלוֹרִייתָא אֲלֵא הֵכָּא צְדִיקָתָא חֲמֵץ דְּרַבְּנָן שִׁיר: דְּוֹרִיךְ וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי מַעֲוָרִים זֶה בֹּזֵה. פִּי'ה שִׁיבִיא סְלַעִים

בְּשׂוּה מִנֶּה וְאוֹמֵר כָּל מָקוֹם שֶׁהוּא
מַעֲוֵה מַעֲשֵׂה שֶׁנִּי יֵהוּ מַחֲלִילִים עַל
מַעֲוֵה הַלֵּלוּ וּבְחִסָּה פִּירֵשׁ כֵּן דִּמְיִיּוּ
גּוֹפִיּוֹ הֵם יָכוֹל לִיקַח שִׁיעוֹר מִמֶּנּוּ
מַעֲשֵׂה וְאוֹמֵר אֵל מַעֲוֵה מַעֲשֵׂה

הרי טוב ואם לאו כל מקום שהן הן מחוללין על אלו וריב"א
הקשה לפרש"י דאיך יכול לחלל אסלעים ובפרק הזהב (ב"מ ד' מה).
אמר טיבעא אטיבעא לא מחללין ושם פ"ט :

הַנִּירָח עֶשֶׂר וּמֵצֵא תִשְׁעַ פְּלוּגוֹתָא דְּרַבִּי וְרַבְנָן. דַּרְ לְטַעְמֵיהּ דְּלֹאֲמַר הוּא קִבֵּר שְׂאֵבָד הוּא קִבֵּר שְׂמַעְלָא וְכִיּוֹן שְׂמַעְלָא אֶחָד אִיִּל לְבָדוֹק וְלִרְבָּנָן עַד שְׂמַעְלָא עֶשֶׂר כִּדְפֵי וּמִיָּירֵי שְׁכַל הַכִּכְרוֹת קְשׁוּרִים זֶה צוֹה דּוּמִיא דְּפְלוּגוֹתָא דְּרַבִּי וְרַבְנָן דְּכַפִּ"ק דְּצִיֵּה (דף י:) אֲמַר מַחְלוּקָתָא בְּכִסִּים קְשׁוּרִים אֵבֶל כֶּשְׂאִין קְשׁוּרִים דְּבָרֵי הֶכַל חוּלִין וּמַעֲשֵׂי מַעֲוֹרִצִין זֶה צוֹה וְאֵף עַל גַּב דְּשִׂמְחָא אֵין לְמַלּוֹת צַעֲבָרִים תְּלִין בָּקָטִים י: דְּהֵינָּה

לה בא עבד ונטלה. וגבי בדיקת חמץ אפילו לר"מ אמרינן עבדן
 ודק בעל הבית אחריו ואשכח פרוסה ואינו יודע אם זו היא
 לאחר זמן ואין ידוע אי זהו קצר האבוד זה: **הניח מנה.**
 שהן מעות מעשר שני הרי הן מחוללים על הסלעים הללו
 אחרי כן. וגבי חמץ גמי לרבנן ה"ט' (נמי) שהניח אינן כאן
 אחר הביאן כאן: **היינו סיפא.** לרבי (מאיר) [דאמר] זה הנמנא
 האבודה ולרבנן לרין לאחר אחר כולן שאין כאן א' מן הראשונים:
 הבית

בכאן צריך לבדוק, על בדק ולא אשכח. פשטין לה מדרבנן דאמרי בורק עד שמיני סלע או
על בדק ואשכח. פשטין לה חלוקת ר' ורשב"ג, ר' אומר הקבר שנמצא הוא הקבר שאבד, ור'
חזיה הנה מעשר שני ובא אחד והוסיף עליו מנה אחד של חולין, וחכמים אומרים הכל חולין, כ'
קחו ומנה מוטל דברי רבי, כלומר ארס, ובטל חצית והניח חצית והמנה הנמצא מעשר ש'
מנה ואחד המנה אחד ואחד חולין הן.

עין משפט
גר מצוה

עא א מיי' פ"ב מהל' חמץ הל' יא סמג
לט טוש"ע או"ח סי'
חלט סעיף ב:

עב ב ג מיי פייט הל'
אבות הטומאה הלכה
:3

עג ד מי"י שס פ"כ הל' ט
ופ"ב מהל' חמץ הלכה
יב:

עד ה' ו' מ"י ה' חמץ שם
הלכה יא' ופ"ט
מהלכות טומאת מת ה"י
טוש"ע אר"ח ס' תלט
ס"ב:

ז [מ"י פ"ח מהל' טומאת
מת הל"א]:

ע"ה ח ט מ"י פ"ו מהל'
מעשר שני הלכה ג
פ"ב מהל' חמץ הלכה יב
טוש"ע או"ח סי' תלט
סעיף ג:

מוסף תוספות

- א. שלא יבא הדבר לידי
ב. נכסכול.
ג. ואל שצוין לומר הכא
ד. ומה תורה אוקין על דה
ה. אוקיוקס.
ו. [זאראס] סט. ספיקא.
ז. ה. יעוד וגו'. שס.
ח. הרבן רישא' אר.
ט. ואלה הלתינ באר קרילא.
י. [זאן] חזר בי שאלא
יא. שיש.
יב. [זאן] פן.
יג. חרדושו. מי.
יד. [זמה] לי ספיקא אחת
טז. ה. לי פסיקא. אר.
יז. ומה בעבדתינ על דה
יח. שצאק.
יט. סט. חבית. סט. ריש.
כ. דהא דה השתא
כא. אומינן קיעה. ש.
כב. ומה בשנא. ומה בשנא
כג. חשבו ארענא אומינן
כד. שישנו פלוגתא. מי.
כה. ב. מן תהודה. מי.
כו. ו[ורבנא] על דה
כז. טולא. מרסא. חלואס.
כח. ורפי' מיייר הכא
כט. שמתחזקין ברישקא.
ל. שמתחזקין שו. ער.
לא. (שא) לחלות בעבכרבי.
לב. חלתינ בקטנים ער.
לג. בריקס. סט. אר.

רבינו חננאל

[illegible]

על בך ואשכח. פשטין לה חלוקת ר' ורשב"א, ר' אומר הקבר שנמצא הוא הקבר שאבד, רשב"א אומר תבדק כל השדה וזה היה מעשר שני ובא אחד והוסיף עליו כמה אחד של חולין, וחכמים אומרים הכל חולין, לומר אותו המנה של מעשר מנה ומנה מוטל דברי רבי, ולומר אדם בא ונטל חציו והמנה הנמצא מעשרו זה המנה, וחכמים אומרים הכל קשור וזה המנה אדם אחז הקבר ונחל חציו.